

Forfatter: Udrag fra Glasskabet

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 126.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366214672/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Hver Aften, naar han gik tilsengs, trak han kim et grønt Gardin for Glasskabet – og sov rolig.

Fra det Øieblik, Liget stod i Glasskabet, syntes midlertid Lykken at have forladt Huset. Det gik tilbage med Handelen; flere kostbare Forsendinger med amerikanske Skibe forhste, og vigtige Speculationer med spanske Bankobligationer mislykkedes. Der kom idelig Sygdom i Huset blandt Tjenerskabet, og Ingen syntes at kunne leve der, uden Mr. Seyfert selv, der havde en urokkelig Helbred; men hans steenhaarde Ansigt bar nu Præget af mørk Trods. Processen havde kostet ham Meget, og ved en Række uheldige Speculationer led han i et eneste Aar saa store Tab, at han mistede sin Credit, og alle Fordringer paa Huset paa een Gang strømmede ind. Det var netop Aarsdagen efter Konens Død, at han, efter en Afregning med sin Bogholder, erfarede hele sin mislige Stilling og at han fra en Millionair vilde være bragt til Betlerstaven og til Gjeldsfængslet, hvis han ikke inden næste Morgen kunde tilveiebringe en Sum af 40,000 Pund Sterling.

Hans Ansigt blev dog uforandret ved denne Opxlagelse. Med et koldt hoverende Nik gik han til sit Sovekammer. I sin balsamerede Kones Liigdragt havde han anbragt Diamanter til en Værdi af 50,000 Pund. Denne skat, som han, tværtmod sine kloge Kjøbmands-Principer, et heelt Aar havde ladet henstaae i Glasskabet, som en død Capital, tænkte han nu at gribe til, og – da han denne Nat temmelig silde gik til sit Sovekammer, drog han ikke, som sædvanlig, Gardinet for Glasskabet, men satte Lampen paa Bordet og aabnede Glasskabet, for at fratage Liget de kostbare Prydeiser, der nu vare hans eneste Redning. I Ligets Øienhuler havde han ladet indsætte kostbare Saphirer; i deres Sted syntes nu dog, til hans Forbauselse, et Par matte Glasoie at stirre ud paa ham; og Diamanterne, som han hver Aften i et heelt Aar troede at have seet, kunde han ikke opdage. I den skarpe Lysning fra Lampen var det ham, som de døde Glasoie pludselig luede og loe haanligt ad ham – og han traadte tilbage med en uvilkaarlig Gru. Tanken om, at en utro Betjent, som han samme Dag havde jaget af sin Tjeneste, kunde have plyndret Liget, blandede sig med en pludselig Rædsel for den Døde – en Følelse, hvorfor han hidtil syntes at have været aldeles fri. Forestillingen om det umaadelige Tab, der nu vilde bringe ham i Gjeldsfængslet næste Morgen, overvandt dog hin Gru for den Døde. Med en næsten krampagtig Kraftanstrengelse rev han Liget ud af Glasskabet, for at undersøge det ved Lampen og lede om